

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: A. C.,
státní příslušnost Turecká republika,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018 č. j. OAM-567/ZA-ZA11-ZA17-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12,

Shodu s prvopisem potvrzuje

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce obecně namítal, že žalovaný porušil ust. § 3, § 68 odst. 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu a ust. § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu. Konkrétně pak uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil věrohodnost jeho tvrzení, že před odchodem z Turecka byl několikrát zadržen policií a vyslýchán ohledně organizací PKK a dalších, bit na policejní stanici a mučen. Zadržení a vystavení nelidskému zacházení na policejní stanici je žalovaným bagatelizováno. Žalovaný bez zjevného důvodu zastává názor, že se proti takovému údajnému konání mohl bránit oficiální cestou. Tento závěr dle žalobce nemá oporu ve spise a neodpovídá situaci v zemi původu, kde přezkum činnosti bezpečnostních složek, zvláště ve věci etnické (kurdské) diskriminace nefunguje, zvláště, je-li zde politický kontext. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil subjektivní domněnky, že „je nepředstavitelnou věcí“, aby proti němu bylo vedeno soudní řízení a byla mu zároveň ponechána možnost volného pohybu, nevidí důvody, proč by proti němu měla turecká policie postupovat, tak jak popisuje a že je nerealistické se domnívat, aby v jeho případě probíhaly vyšetřovací postupy takovýmto pokoutným způsobem“. Žalobce uvedl, že uvedené závěry jsou v rozporu s ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nevycházel z náležitě zjištěného stavu, ale ze svých ničím nepodložených domněnek. Namísto objektivního a podrobného hodnocení pronásledování z politických či etnických důvodů, případně skutečného nebezpečí vzniku vážné újmy žalovaný účelově hledá absurdní argumenty podporující závěr o tom, že mu v Turecku nic podobného nehrozí, ačkoliv tato úvaha nemá žádnou objektivní oporu v informacích obsažených ve správním spisu. Jedná se spíš o domněnky a hodnotící soudy samotného žalovaného. V rozhodnutí tedy chybí, z jakých konkrétních podkladů žalovaný vycházel, absentuje zde (podložené) posouzení, zda v Turecku dochází k obdobnému jednání ze strany bezpečnostních složek, při zachování svobody pohybu po propuštění z vazby, případně, zda je možné a prakticky proveditelné si v případě policejního násilí stěžovat či dojít nápravy (zvláště u Kurdů). Žalobce dále namítal, že žalovaný vyslovil pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi, není ovšem jasné, na základě čeho k těmto pochybnostem dospěl, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poznamenal, že měl-li správní orgán pochybnosti o jeho výpovědi, měl možnost se na zmíněné rozpory doptat. Žalobce připustil, že v rámci správního řízení nepředložil správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že ve vlasti byl před svým odchodem v hledáčku státních orgánů nebo že byl skutečně zadržen a pravidelně byl na policejní stanici bit nebo vyslýchán či zadržován. Zároveň však absolvoval poměrně podrobné pohovory, v rámci nichž poskytl správnímu orgánu ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o politické situaci a opozici v zemi původu. Dle žalobce z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí. Připustil, že některá jeho tvrzení nebylo možné v rámci řízení nijak doložit ani vyvrátit. V takovém případě však měl žalovaný pro tato tvrzení aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu in dubio pro reo, neboli v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Vyslovil názor, že přesvědčivě odpovídal na otázky kladené žalovaným, např. na to, že nedostal od

lékaře písemný doklad o jeho zdravotním stavu po násilí ze strany policie, což mu nemůže být kladeno k tíži. Naopak je pravděpodobné, že lékař vystavení takového dokladu odmítl z důvodu obav o svou bezpečnost.

2. Žalobce dále uvedl, že jeho nezákonné zadržení a použití fyzického násilí ze strany policie lze ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 odst. 2 kvalifikační směrnice jednoznačně označit za akt pronásledování. Dle žalobce bylo povinností žalovaného náležitě zohlednit jeho tvrzení o zadržení a bití na policejní stanici ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování, což však žalovaný neučinil, v důsledku čehož porušil povinnost přihlédnout pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Pokud žalovaný poukázal na to, že je těžce představitelné, proč by někdo byl vyslýchán a bit v souvislosti se sympatiemi ke straně HDP, žalobce odkázal na zprávu US Department of State z března 2017, která uvádí, že antiteroristické zákony jsou ve velké míře využívány proti Kurdům, osobám podezřelým ze sympatizování se stranou PKK, lidskoprávní organizace uvádějí, že mnozí zadržení neměli žádné vazby na terorismus a byli zadrženi pouze za účelem oslabení prokurdské HDP a DBP nebo umlčení kritických hlasů. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jej označuje za osobu, která „není psychicky v pořádku“, což dokládá opakovanými pokusy o sebevraždu a údajnými neadekvátními reakcemi na události. Namítal, že nedůvěryhodnost kohokoli nelze založit čistě na tom, že má psychické problémy. Žalovaný se zde dopouští naprosto nepřipustné stigmatizace a diskriminace. Pokud někdo trpí depresivními stavy, neznamená, že jsou jeho výpovědi vymyšlené a je osobou nedůvěryhodnou. Zdůraznil, že žalovaný disponoval jeho zdravotnickou dokumentací a není tedy jasné, na základě jakého konkrétního dokumentu v ní obsaženého došel k závěru, že psychické problémy způsobují jeho nedůvěryhodnost. Namísto toho, aby žalovaný přihlédl k jeho psychickému stavu v tom smyslu, že pronásledování ze strany policie mohlo umocnit či dokonce způsobit jeho psychické problémy, přikládá mu jeho psychické problémy k tíži.
3. Žalobce dále uvedl, že prezentoval i obavy z toho, že by mohl být považován za sympatizanta či člena strany PKK, což žalovaný nerozporuje. Skutečnost, že se účastnil demonstrací, však jednoznačně může být azylově relevantní, a to v tom smyslu, že mu může být tureckými státními složkami přisuzována podpora PKK či jiné teroristické organizaci. Uvedl, že situace Kurdů v Turecku a zejména pak jeho individuální situace je mnohem komplikovanější než uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Kurdové jsou často svévolně označováni za teroristy a je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalovaný tuto situaci nepřiměřeným způsobem zjednodušuje, resp. ignoruje. V napadeném rozhodnutí značně bagatelizuje problémy, kterým čelí příslušníci kurdské menšiny v Turecku. Žalobce má za to, že rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva v Turecku dosahuje úrovně pronásledování, neboť se jedná o situaci, kdy nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky. Žalobce má za to, že způsob hodnocení situace v zemi původu žalovaným je nepřijatelný. Uvedl, že správní orgán má povinnost shromáždit zprávy o zemi původu, které jsou relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Poznamenal, že se nesnaží tvrdit, že každému občanu Turecka by měla být udělena mezinárodní ochrana. Zároveň se však domnívá, že zacházení s kurdskou menšinou je natolik problematické, že může

vyvolávat oprávněné obavy z pronásledování v konkrétních případech dosahující azylové relevance tak, jak v jeho případě.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je velmi podrobné. K závěrům v něm obsaženým dospěl žalovaný na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vytýkanými vadami. Žalobní námitky jsou pouhým nesouhlasem a polemikou s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu, přičemž v zájmu objektivního posouzení situace vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Situace žalobce byla hodnocena individuálně.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 13. 7. 2017. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v údajích k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobce uvedl, že je tureckým státním občanem, etnicky je Kurd, nikdy nebyl členem žádné politické strany, je ale zastáncem dodržování lidských práv. Celá rodina žije v Turecku. Naposledy bydlel v Istanbulu, kde žije jeho otec a matka. Vlast opustil legálně leteckou cestou z Istanbulu do Švýcarska 12. 12. 2016. Ve Švýcarsku požádal o mezinárodní ochranu. Do České republiky byl transferován v rámci Dublinského řízení 13. 7. 2017. Ohledně zdravotního stavu sdělil, že trpí psychickými problémy, psychicky trádal již od roku 2014. V roce 2016 začal mít sklony ke páchání sebevraždy, užívá léky. K důvodům žádosti uvedl, že v Turecku je proti němu vedeno soudní řízení, jeho advokát mu řekl, že patří mezi 26 obviněných, na které je i vydán zatykač. Týká se to akce, která se konala v roce 2013 v Istanbulu. Zúčastnil se tehdy demonstrací jako řadový člen davu. Akce trvala od 31. 5. 2013 do 10. 6. 2013. 5. 6. 2013 jej policie zatkla společně s dalšími účastníky demonstrace. Tehdy byl i bit, následující den byl propuštěn. Za měsíc jej zadrželi na dva dny a tázali se jej na spojitost s různými organizacemi včetně teroristické PKK. On s těmito organizacemi nemá nic společného, vnitřně ale sympatizuje s HDP. Důvod zadržení nezná. Následně byl zadržen v létě roku 2015 a odvezen na protiteroristické oddělení neuniformovanými muži. Byl zbit, bylo mu také vyhrožováno. Tehdy znovu opakoval, že s označenými organizacemi nemá nic společného. Ráno pak byl propuštěn. Proti zatčení se nedalo nijak bránit. Po zadržení šel domů a následně začal chodit do práce. Znovu byl zadržen v listopadu 2015. Opětovně byl dotazován na různé organizace a následujícího dne byl propuštěn. Skrývat se začal v Turecku od října 2016 až do vycestování. Přes kamaráda policistu v Mersinu si zjistil, že není policií hledán, a tak si nechal vystavit pas. Rodina pak

rozhodla o jeho cestě do zahraničí, protože hrozilo, že bude soudně obviněn a také na tom byl psychicky špatně. Tvrdil, že obviněn je z členství v teroristické skupině a poškozování cizího majetku, měl mu to sdělit právník, který jej dříve zastupoval. V dubnu 2017 se pak jeho otec dozvěděl, že byl na něj uvalen zatykač. Žalobce se při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany zavázal do spisu doložit materiály ohledně jeho soudního řízení, k čemuž mu správní orgán poskytl lhůtu dvou měsíců. Žalobce žádné dokumenty, doklady či jiné materiály, které by stvrdily co do obsahu jeho výpovědi, nedoložil. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že trpí psychickými obtížemi, 1. 11. 2016 jej otec zadržel těsně před pokusem spáchání sebevraždy oběšením. Rodina ho pak odvedla k lékaři. Následně byl po dobu 15 dnů pod lékařskou kontrolou. Má strach z uzavřených prostor, trpí nespavostí a nočními můrami. Ve Švýcarsku byl ve špatném psychickém stavu. Do Švýcarska jej poslala rodina ke známým. Byl mu diagnostikován depresivně somatický syndrom. Ve Švýcarsku byl hospitalizován na 40 dnů a prodělal terapii. O sebevraždu se pokusil dvakrát v Turecku, jednou ve Švýcarsku. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k zjištění z pohovoru s žalobcem, neboť tato zjištění korespondují s obsahem spisu.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha vyhnout se soudnímu řízení v Turecku, které je s ním údajně vedeno pro incident z roku 2013.
8. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, konkrétně Zpráva Human Rights Watch, Turecko 2018 ze dne 1. 2. 2018, Zpráva Freedom House, Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018, Zpráva Amnesty International, Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018, Informace irského Dokumentačního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018, Informace irského Dokumentačního centra pro uprchlíky, Turecko, Alevité, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018, Zpráva Reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018, Zpráva MV Velké Británie – Gülenovské hnutí, únor 2018, ze dne 29. 3. 2018, Dostupnost lékařské péče v Turecku, Zpráva ze dne 30. 6. 2017, Dostupnost lékařské péče v Turecku, Zpráva ze dne 7. 7. 2017, Zpráva ARC, Přehled situace v Turecku, listopad 2017, ze dne 16. 4. 2018. Dne 15. 8. 2018 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se s materiály nechce seznamovat, stačí mu jen jejich výčet. Dále sdělil, že advokát, kterému udělil v Turecku plnou moc, je nyní vězněn, a tak nemá koho zplnomocnit, aby mu dodal doklady, a nemá tedy nic k doložení. Žalobce nenavrhл žádné další podklady pro rozhodnutí, ani proti podkladům nevyslovil žádné námitky.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání napadeného rozhodnutí.
10. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování

z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

11. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně zpochybnil věrohodnost jeho tvrzení a že zcela účelově hledal absurdní argumenty podporující závěr o tom, že mu v Turecku pronásledování nehrozí a že úvahy správního orgánu nemají oporu v informacích obsažených ve správním spisu a že se jedná o domněnky. Ohledně věrohodnosti krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 235/2004-57, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí, či zpochybňují, konec citace. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 49/2008-83, rozsudek téhož soudu č. j. 2 Azs 100/2007-64). O takovou situaci se ovšem v projednávané věci nejedná. Soud sdílí závěry žalovaného, který po zvážení všech žalobcových tvrzení dospěl k názoru, že výpověď žalobce nelze považovat za autentickou. Co se týče popisu událostí žalobcem, co do jeho zadržení v roce 2013 a zadržování v letech následujících, souhlasí soud se správním orgánem, že je zcela nesmyslné, pokud se žalobce prezentuje jako pronásledovaná osoba, která se před svým odletem musela skrývat a současně ovšem sdělí, že si šel obstarat cestovní pas, české vízum a známého policisty se zeptal, jestli není hledán, na což mu policista odpověděl, že nikoliv a vše je v pořádku. Současně hovoří o svých zadrženích protiteroristickou jednotkou, kdy má být údajně neustále tázan na věci a organizace, o kterých nic neví, zmiňuje fyzické násilí vůči němu, na které ovšem nijak nereaguje, po propuštění chodí dál do práce, na nic nereflexuje. Pak tvrdí, že k poslednímu zadržení došlo na konci října 2016, kdy měl být údajně bezdůvodně zadržen na 1 den, aniž by po něm někdo cokoli chtěl. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce se po Turecku nesporně volně pohyboval, nikdy nebyl zadržen na delší časový úsek, je také zjevné, že neprodělal vyšetřovací vazbu, nebyly s ním zahájeny žádné oficiální kroky ze strany soudu, disponoval cestovním dokladem. Rovněž sdílí názor žalovaného, že žalobcem popisované chování bylo neadekvátní situacím, do kterých se dostával. Žalovaný zcela přiléhavě akcentoval tu okolnost, že žalobce na jedné straně zmínil, že je proti němu vedeno soudní řízení společně s dalšími 26 osobami, byl na něj vydán zatykač a na druhé straně přitom volně cestuje, chová se letargicky a k rozhodným krokům je přinucen až z popudu rodiny, která se mu snaží obstarat lékařskou péči, neboť zjišťuje, že se nenachází v dobrém psychickém stavu, pokouší se o sebevraždu a zajistí mu i cestu do Švýcarska. Shodně jako žalovaný i soud považuje odpovědi žalobce na správním orgánem položené otázky, za vágní, které nesvědčí o věrohodnosti jeho výpovědi. I soud zastává názor, že pokud by s žalobcem bylo vedeno oficiální soudní řízení, o kterém se žalobce zmiňoval při poskytnutí údajů, nebo byl nějak vyšetřován, je nerealistické se domnívat, aby vyšetřovací postupy a úkony probíhaly žalobcem popisovaným způsobem, který žalovaný zcela přiléhavě nazval pokoutným, když by měl být žalobce nakonec postaven před soud. Soud souhlasí s žalovaným, že výpověď žalobce

je nekonzistentní, fabulativní se snahou o zveličování ohledně situací, které měl prožít na území Turecka. Nelze žalovanému vytýkat, že poukázal i na zdravotní stav žalobce, který zcela zjevně trpí psychickými obtížemi, přičemž u něho byly diagnostikovány depresivní stavy se somatickým dopadem.

12. Z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného rozhodně nelze dovodit, že by závěr žalovaného o nedůvěryhodnosti výpovědi žalobce spočíval výlučně ve zjištěných psychických problémech a že by se žalovaný dopustil nepřipustné stigmatizace a diskriminace. Jestliže z tvrzení žalobce nevyplývá, že by jím popisované zdravotní problémy spočívající v nechuti k životu a pokusy o sebevraždu, byly důsledkem jím tvrzeného postupu ze strany státních orgánů vůči němu, pak nebylo povinností správního orgánu zabývat se otázkou, co je příčinou zjištěné psychické nemoci, resp. zda onou příčinou je jím popisované jednání státních orgánů. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce ani nelze uvažovat o politickém pronásledování z toho důvodu, že žalobce vyjma účasti na demonstraci v roce 2013, kde měl být pouhou součástí davu, se nijak politicky neprojevoval. Sdílí rovněž názor žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován charakterem, který rozeznává český azylový zákon. Co se týče zdravotního stavu žalobce, z podkladů rozhodnutí, jak na ně odkázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, plyne jednoznačný závěr, že žalobce může nalézt pomoc i na území Turecka, což ovšem vyžaduje, aby se svěřil do péče tamním odborníkům. Žalovaný zcela přiléhavě zdůraznil také tu okolnost, že za více jak rok azylového řízení žalobce nic ke svým tvrzením nedoložil, přestože se k tomu zavázal. Z výše uvedených důvodů, které jsou podrobně rozvedeny v napadeném rozhodnutí, na které soud odkazuje, ani soud nedospěl k závěru, že by žalobce byl pronásledován ve vlasti pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a rovněž nelze dospět ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
13. Pokud jde o žalobcem akcentované špatné postavení kurdské menšiny, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany HDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 3 Azs 7/2015-31, usnesení č. j. 9 Azs 250/2015-23). Okolnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a sympatizantem strany HDP, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu či § 14a zákona o azylu. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přiléhavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje.
14. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl v Turecku v případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a

- odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný měl rovněž dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce o případném rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
 16. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
 17. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.03.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

